

NAGYBÖJTI NAPTÁR

4. (Nb. 3. v.) Az egyház a „szentek közössége”, mert a szentek is részét képezik, és azért is, mert szent dolgok közössége: benne van Isten szeretete, melyet Krisztusban és minden ajándékában kinyilatkoztatott számunkra. Ezek között van mindazoknak a válasz, akik hagyják, hogy eljusson hozzájuk ez a szeretet. A vasárnap ünnep – a munkát ma félreteszem, a családdal pihe-nünk, beszélgetünk, kirándulunk, játszunk.

5. (h) A „szentek közösségében” és a szent dolgokban való részesedésben senki sem birtokol csak saját magának, hanem ami-e van, az mindenkié. És mivel Istenben, kapcsolatban vagyunk egymással, a tőlünk távol lévőkért is tehetünk valamit, azokért, akikhez csupán saját erőnkől soha sem tudnánk eljutni, mert velük és értük imádkozunk Istenhez azért, hogy mindannyian megnyíljunk üdvözítő művének. Ma én is tükrözni akarom Isten végtelen jóságát – elfogadással, türelemmel, jóakarattal fordulok minden emberhez.

6. (k) Az egyetemes egyházzal mondottakat meg kell valósítanunk a plébániák és közösségek életében. Meg tudjuk-e tapasztalni az egyháznak ezeken a színterein, hogy egyetlen testhez tartozunk? Igyekszem a lehető legtöbb dolgot megdicsérni és megköszönni a nap során.

7. (sze) Egyetlen testhez tartozunk, amely együtt kapja meg és osztja meg, amit Isten ajándékozni akar. Ahhoz a testhez, amely ismeri a leggyengébb, legszegényebb, legkisebb tagjait és gondjukat viseli? Vagy belemenekülünk egy egyetemes szeretetbe, mely elkötelezetten munkálkodik a világ távoli részén, de elfelejtkezik a saját zárt ajtaja előtt ülő Lázárról? Konkrét tettel segíték egy mellettem lévő szegény családot és imádkozom értük.

8. (cs) Imádságban egyesülünk a megdicsőült egyházzal. Amikor a zarándok egyház imádkozik, akkor létrejön a kölcsönös szolgálat s a jó közössége, amely elér egészen Isten színe elé. Ma csak jót mondok másokról, jó kedvvel végzem a munkám

9. (p) A szentekkel, akik Istenben találták meg teljességüket, részét képezzük annak a közösségnek, amelyben a szeretet legyőzi a közömbösséget. Böjtölök a szegényekért, a szenvedőkért, az üldözött keresztényekért; részt veszek a keresztúton és a templomi lelkigyakorlaton.

10. (szo) A megdicsőült egyház azért győzedelmes, mert a szentek már szemlélhetik azt és örvendhetnek annak, hogy Jézus halála és feltámadása révén végérvényesen legyőzték a közömbösséget, a keményszívűséget és a gyűlöletet. Átgondolom a nagyböjt eddigi szakaszát, imádkozom a betegekért és részt veszek a templomi lelkigyakorlaton.

AZ ÉLET IGÉJE – 2018. március (Zsolt 25,4)

„Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!”

Dávid, király és próféta, e zsoltárnak a szerzője, a szorongatás és a szegénység terhétől szenved, és érzi, hogy az ellenség fenyegeti. Kiutat keres ebből a fájdalmas helyzetből, de érzi, hogy tehetetlen. Izrael Istenéhez emeli tekintetét, aki mindig oltalmazta népét, és reménykedve hozzá fohászkodik, hogy siesen segítségére. Az e havi életige főként azt a vágyát emeli ki, hogy meg szeretné ismerni az Úr útjait és ösvényeit, hogy ez fény legyen döntéseihez, különösen a nehéz pillanatokban.

„Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!”

Megesik, hogy fontos döntéseket kell hoznunk az életben, ami megkívánja, hogy a lelkiismeretünkre hallgassunk, és teljes valónkkal koncentráljunk. Néha bizonytalanok vagyunk, hogy több lehetőség közül melyiket is válasszuk, máskor viszont egyetlen utat sem látunk. Mélyen emberi dolog előrevivő utat keresni, s néha segítséget is kell kérnünk hozzá olyasvalakitől, akit barátunknak tekintünk. A keresztény hit által Istennel kerü-

lünk baráti kapcsolatba: Ő Atya, aki lelkünk mélyéig ismer bennünket, és örömmel van velünk életünk útján. Minden nap mindannyiunkat arra hív, hogy szabadon vágjunk neki az eseményeknek, és csak az érdek nélküli szeretet legyen az iránytűnk, iránta és minden gyermeke iránt. Az utakon és ösvényeken másokkal is találkozhatunk, más célokat is megismerhetünk. A keresztények soha nem egymástól elszigetelt emberek, hanem egy zarándok nép tagjai. Céljuk, hogy megvalósítsák Isten tervét az emberiségről, melyet Jézus tárt föl előttünk szavaival, életével: az egyetemes testvériséget, a szeretet civilizációját „Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!” Az Úr útjai meredek, néha túl kockázatosnak is tűnnek, mint ha két sziklafal között egy kifeszített kötélnek kellene áthaladnunk. Ennek a zarándok népnek a tagjai számúzik az önző szokásokat, előítéletet, hamis alázatot, és megnyitják a párbeszéd, a találkozás, a közjóért való igyekezet horizontját. Az Úr útjai mindig új szeretetet kívánnak, amely Isten irántunk való szeretetének és hűségének sziklaalapján áll, és még a megbocsátásig is képes eljutni. Ez az elengedhetetlen feltétele annak, hogy igazságon és békén alapuló kapcsolatok épüljenek az emberek és a népek között. A hiteles szeretet legegyszerűbb gesztusa is megvilágíthatja az utat mások szívében. Nigériában egy találkozó fiatalok és felnőttek együtt voltak, hogy megosszák személyes tapasztalataikat az evangéliumi szeretettel kapcsolatban. Maya, az egyik kislány mesélte: „Tegnap játék közben egy fiú meglökött és elestem. Bocsánatot kért, és én megbocsátottam.” E szavak megérintették az egyik férfit, akinek az apját megölte a Boko Haram. „Mayára néztem – mondta. Ha egy ilyen kicsi meg tud bocsátani, azt jelenti, hogy ezt én is megtehetem.”

„Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!”

Ha biztos vezető szeretnénk találni utunkon, akkor gondoljunk arra, mit mondott magáról Jézus: „Én vagyok az út...” (Jn 14,6). Santiago de Compostelában 1989-ben az Ifjúsági Világtalálkozó Chiara Lubich így beszélt erről: „Önmagát útnak nevezte, és ezzel azt akarta mondani, hogy nekünk is az ő útján kell járnunk. Mondhatjuk, hogy Jézus útjának a neve: szeretet. A szeretet, amelyet Jézus élt és hozott, egyedülálló és rendkívüli. Ugyanaz a szeretet, amelynek a tüze Istenben ég. De kit szeressünk? Természetesen a legfőbb kötelességünk, hogy Istent szeressük. Azután szeressünk minden felebarátot. Reggeltől estig ilyen szeretettel éljünk meg minden találkozást. Otthon, az egyetemen, a munkahelyen, a sportpályán, pihenéskor, a templomban és az utcán is használjunk ki minden alkalmat, hogy úgy szeressük a többieket, mint önmagunkat, hogy Jézust lássuk bennük, és ne hagyjunk ki senkit, sőt, szeressünk mindenkit elsőként. A lehető legmélyebben lépünk be a másik lelkébe, értjük meg igazán a problémáit, az igényeit, a bajait és az örömeit is, hogy megoszthassunk vele mindent, amit él. Valamiképpen legyünk a másik, mint Jézus, aki Isten, és szeretetből olyan ember lett, mint mi. A felebarát így érezni fogja, hogy megértik, fölemelik, mert lesz, aki vele hordozza a terheket, az aggodalmat és osztja a kis örömeiben is. »Éljük a másikat«, »éljük a másikat«: ez a nagy ideálunk, ez a létező legnagyobb dolog.”

Letizia Magri

MEGLÁTNI A DOLGOK SZÍNÉT ÉS FONÁKJÁT

Zsúfolt ház volt február 20-án este a Nem Adom Fel kávézóban. Tóni atya ezúttal Hobót, azaz Földes Lászlót kérdezte.

Jóllehet elvileg reformátusnak keresztelték, újpesti eszmélő-dése-gyermekkora az erősen „balos”, partizánmúltas családi körben finoman szólva nem a hit megéléséről szólt. Általános iskolai éveit egyetlen tanári felszólítással jellemzi: „Földes, küldd be az apádat!” Hobo alapvetően bohócnak tartja magát; azóta, hogy az újpesti Szabadság moziban – ahol nagymamája gondnok volt – meglátott egy kifestett komédiást. „Sosem lát-tam ilyen szépet. Fenékre esett, mindenki kinevette. Én pedig

sírtam.” A versek korán megérintették, elsősorban azért, mert kimondják a kendőzetlen igazságot. Saját korai küldetését, túrt művészetét is egy rá jellemző „pimaszkodó” dalszövegben öszszegzi: „Negyven évig nem tudtam, ki vagyok én / De minden eljön a maga idején, / Nem vagyok zászló a mások ünnepén, / Szelep vagyok az ország fenekén.”

Máriássy Félix filmrendező annak idején felajánlotta, hogy segít neki, legyen színész. De meg sem próbálta, mert nem tud és nem is akar mások bőrébe bújni. Latinovits Zoltán, Berek Kati, Mensáros László, Jordán Tamás és más idolk meghatározó versmondásai is inkább az önálló, önkifejező előadói lét felé terelték. Na, azért egy szerepálma van! Ha termete-alkata nem lenne éppen a vágyott figura ellentéte, Jaroslav Hašek Svejkkjét, a „derék katonát” szívesen eljátszaná. Közel áll hozzá, mert ő is meglátta és kipellengérezte a fennálló rendszer blöffjeit. A humort nem lehet betiltani; az sok mindenben átsegítette.

Mégis, minek tartja magát? Előadóművész, zenész, dalszerző? Kifejti, hogy utálja, ha magáról kell beszélnie, pláne hosszan, így rövidre zárja ars poeticáját: „Én a zene, a költészet és a színház Bermuda-háromszögében veszem el. Sorsom, hogy amit kaptam, továbbadjam másoknak, a magam részének hozzáadásával. A szolgálatom szabaddá tesz. Szabad ember vagyok, a közönség a szponzorom. A foglalkozásom: én vagyok a Hobo.” Aztán zenei szempontból még árnyal: „Egyszerű bohócnak és bluesénekesnek tartom magam. Deák Bill mellett csak udvari bolond lehetek, de az sem rossz szerep.”

Hobo a mai világgal, a dolgok alakulásával nincs kibékülve: mindent tudnak rólunk, mindennek nyoma van, az internet, a mobil, a behálózó technika segítségével lekövethetők vagyunk. Keserű beletörődéssel vallja: ma már a hősi halálnak sincs értelme. „Nem marad más, csak a közönség. Életre-halálra játszom, de segíteni nem tudok a világ bajain. 50 éven át végig nyomtam az üzeneteimet. Nem állunk nyeresre.” Ma már az erőadást, a bátorítást tekinti fő célnak. Szerinte ezért fontos az egyházak jelenléte is, ha a világot már nem is lehet megváltoztatni

Szól az egyszerű melósokkal, a hajléktalanokkal való kapcsolattartóról, ami a dolgok valós állásával kapcsolatban a legjobb, legőszintébb „mintavételi” mód a számára.

Felidézte a rajongott Rolling Stonesszal való találkozását az 1995-ös népstadioni koncertjük alkalmával. 1982-ben könyvet is írt az együttesről, ami felért egy „szerelmi vallomással”. Az egyetlen, amiben/akiben nem csalódott az életben: a Rolling Stones. Annak idején a Kis vörös kakas című számuk indította el a zenei pályán. Innen számítja „megtérése” pillanatát. Akár mottónak, profán önvallomásnak is tekinthető a dal szókimondó sora: „A kakasnak csak a tyúk kell, mert ez az egy, amihez ért.” Kérdésre felidézte a Kopaszkutya című Szomjas György-film sikerét, a kapcsolódó lemez betiltását, amelyet akkor egy olyan Hobo Blues Band-koncert ellensúlyozott, amely meghozta számára az áttörést. Aztán 1984-ben jelent meg a cenzúrán kisebb sérelmekkel átjutott dupla album, a merész politikai fricskákat rejtő-közvetítő Vadászat. Sajnálja és fájjalja, hogy az értelmiség lenézi az ő zenéjét, a bluest és a rockot. Ma divatossa kreált, innen-onnan átvett, vegyes műfajú „világzenék” hódítanak. Pedig nagyon hiányzik a férfias, karakteres kiállítás. „Engem a rockzene szült, tett emberré és öl meg” – summáz.

Mégis, meglátja Istent a dolgokban? E végső kérdésre József Attila Nem emel fel című versével felel: „Nem emel föl már senki sem, / belenehezültem a sárba. / Fogadj fiadnak, Istenem, / hogy ne legyek kegyetlen árva. / Fogj össze, formáló alak, / s amire kényszerítnek engem, / hogy valljalak, tagadjalak, / segíts meg mindkét szükségemben. / Tudod, szívem mily kisgyerek – / ne viszonzod a tagadásom; / ne vakítsd meg a lelkeket, / néha engedd, hogy mennybe lásson. / Kinek mindegy volt már a kín, / hisz gondjaid magamra vettem, / az árnyékvilág árkein / most már te örködj / énefelettem. / Intsd meg mind,

kiket szeretek, / hogy legyenek jobb szívvel hozzám. / Vizsgáld meg az én ügyemet, / mielőtt magam feláldoznám.”

Spontán, tiszta válasz, amelyet egy kereső, örök lázadó előadó/művész adhat tanácsstalanságba süllyedő kortársainak.

Pallós Tamás/Magyar Kurír